

Ранниятъ езанъ се разнасяше отъ височината на минаретата, мюсюманитѣ навършваха намаза си; въ църквитѣ клѣпаха клѣпалата и християнитѣ славяха Бога и се моляха. Мютесарифина започна деньтъ съ молитва, послѣ възсѣдна коня и съ тѣлпитѣ хора излѣве въ полето и трѣгна за къмъ Джендемъ-Дере. Пѣши и на конѣ имаше съ него повече отъ три хиляди души. Той трѣгна да търси въ лозята и въ дракалицитѣ, по тѣрсеитѣ и по тѣсениитѣ, надѣсно и валѣво отъ Котленскѣйтъ пѣтъ. Мютесарифина дава заповѣди, и все стѣжелява че ка адитѣ ги нѣма съ него. Старийтъ мюфтия мърмори:

— Слава Богу че ги нѣма! Това може би да е работа на Кущията— тѣ кучетата гаури изведнѣжъ би подушили.

По пѣтя отиватъ коля слѣдъ коля, вървятъ пѣши слѣдъ пѣши и овчеритѣ съ овцитѣ; всичкитѣ бърватъ за въ Сливенъ, центра на балканската търговия. Зѣптитѣ распитватъ: „откъдѣ? за къдѣ? не сж ли видѣли, не сж ли чували нищо? На всичкитѣ въпроси тѣ получаватъ единъ и сжщи отговоръ: „Нищо не сж видѣли, за нищо не сж слушали“. Едни отъ тѣхъ пропусчатъ: „върви си къдѣ-то отивашъ; другитѣ задържатъ за изслѣдване. Мютесарифина распитва за всичко и се распорѣжда хладнокръвно. Да спазва въ бъркотията голѣмъ порѣдѣкъ, такова е умѣянieto на турското правителство. Да вършатъ всичко безъ бързина, безъ тичание; като седи на колата впрѣгната съ волове да гони и да улови заяка: такова е правителственното правило на Османлитѣ, и тѣ хиляди господаруватъ надъ милиони.

Сотиря остана надѣсно; отъ Кушъ-Бунаръ слѣзяха въ Джендемъ-дере; отъ лѣво стрѣмни скали, отъ дѣсно прѣспастьта и дѣното на долината, а още нищо се не види и не чуе. Гължбитѣ гугукатъ, гарванитѣ грачатъ, птицитѣ чуруликатъ, ручейкитѣ тѣкѣтъ отъ Балкана и стадата пасѣтъ въ долинитѣ. Овчеритѣ и чобанитѣ нищо не видѣли и не чували. Наконецъ мютесарифина достигна до запусѣлийтъ дворъ; той припускаше напрѣдъ всички; нѣколко челоуѣка довтасаха подиръ него припускайки.